

om, at Regjeringen, for at gjennemføre nogen af de overordentlige Forvarsforanstaltninger, maa gaa ind paa en overordentlig Stat som Betingelse. Men den beklagelige Stiilling, hvori vi ere blevne førte ved de Stridigheder, der ere opstaaede mellem Regjeringen og Flertallet i dette Thing forekommer mig at kunne blive endnu beklageligere og at kunne antage en endnu farligere Karakter, hvis vi ikke fra vor Side ville gaa med til at bevilge Alt, hvad der kan siges at være det Nødvendigte med Hensyn til Landets Forvar. Nu er jeg beredt paa, at man vil svare mig og sige, at det er derom, Striden dreier sig, hvad der er nødvendigt, og hvad der kan udsættes. Det indrømmer jeg naturligvis, men der er et af de Forslag, som den høitærede Minister har fremsat, og som findes under det Afsnit, som vi forhandle her, der for mig staaar som Noget, der er aldeles nødvendigt, at vi bevilge, og det er Forslaget om Forstærkelsen af Søfløtterne. Jeg antager at det er alle Parters Mening, at disse Fløtter skulde anvendes til Forvar i Tilfælde af et Angreb paa Kjøbenhavn fra Søfiden. Jeg antager, at det er Tingens Mening, at de uden videre skulle forlades og om muligt komme til at tjene en Tjende istedetfor os selv. Det er min Mening, at de, hvis der sker et Angreb paa Kjøbenhavn inden kortere eller længere Tid, ville blive forsøgte anvendte til et saadant Forvar, som de ere istand til at yde, men det er min bestemte Mening, at vi gjøre Synnd mod de af Landets Spænder, der komme til at overtage denne Post som Forvarere af Fløtterne, naar vi ikke gaa til at forstærke dem saaledes, at de ikke blive ligesom en Slaagtebent for dem, som blive stillede der. Der er ingen Ting, som jeg kan tænke mig mere uhyggelig, end at staa inde i disse indelukkede Spøelinger eller Kasematter med den Bevidsthed, at enhver tilfældig Kugle, som traf mod Muren, utvivlsomt vil trænge igjennem og saa at sige gjøre rent Bord. Det er dog ikke en saa overordentlig stor Sum, som er forlangt til dette Formaal, at vi jo nok kunne overkomme det, uden at vi behøve at stride til Udskrivelsen af nye Skatter. Det har ogsaa forekommet mig at være noget uegentligt, at man kan regne det til overordentlige Foranstaltninger til Forvarsvesenet, som kun gaar ud for at istandsætte og vedligeholde, hvad der er paa de Gaarden, saaledes, at det overhoved kan bruges og bruges, vel at mærke uden at koste mere Blod end høist nødvendigt. Med Hensyn til de andre Forlangender skal jeg ikke udtale mig videre, det er Ting, som jeg ikke har en bestemt og fast Overbevisning om, hvorvidt de ere saa absolut nødvendige i Diebliffet, eller nogle af dem kunne udsættes til Fremtiden. Jeg venter, at vi ved en senere Behandling maaske kunne komme til en større Klarhed over, hvad vi nødvendigtvis maa gaa ind paa, og hvad der kan udsættes; men med Hensyn til dette Punkt, For-

stærkningen af disse Søfløtter, staaar det for mig, at der er en Nødvendighed for at gjøre Noget der, og at gjøre det snart.

Thomsen: Under de Forhandlinger, der iqaar fandt Sted angaaende Krigsministeriets Budget, var der et æret Medlem her i Salen, der ansaa det rigtigt at begynde med en Reservation om, at han aldrig nogensinde havde udtalt ligeoverfor Folkethinget, at det var farrigt i sine Bevillinger til Forvarsvesenet. Da jeg hørte det, faldt det mig uvilkaarligt ind, at det kunde være meget passende for mig, dersom jeg engang skulde tale her i Salen, at begynde med samme Reservation, idet jeg for mit Vedkommende ganske vist aldrig har havt den Tro, at Folkethinget egentlig kunde siges at være farrigt i sine Bevillinger, og naar jeg derfor saa ofte før har udtalt mig mod de Ansøkelser, der ere gjorte gjældende af Folkethingets Flertal, har det egentlig nærmest været, fordi min Hoveduenighed med det er om, hvorvidt den Anvendelse, som det foreslaar af Bevillingerne, egentlig kan siges at være forstandig. Fordi jeg imidlertid tænkte at komme til at gjøre denne Reservation, var det dog aldrig faldet mig ind, at jeg i Aften skulde mødes til at gaa langt videre i min Reservation; thi jeg maa, efter hvad der nylig er kommet frem fra den ærede Ordfører, begynde med at reservere mig imod, at jeg, naar jeg udtalte mig for Regjeringens og mod Flertallets Forslag i denne Sag, derfor skulde kunne betegnes paa den Maade, som han betegnede andre ærede Medlemmer her i Salen, nemlig som Regjeringens politiske Tjenere eller som Regjeringskandidater. Jeg anser det nu overhoved, idet jeg i Øvrigt erkjender, at Smag og Behag engang ere forskjellige, som meget tvivlsomt, om det egentlig falder sammen med god Smag at betegne dem, som i nogle forskjellige Sager stemme med Regjeringen, som Regjeringens politiske Tjenere. Jeg for mit Vedkommende anser det ligesaa lidt smagfuldt, som om man vilde betegne dem, der følge det ærede Medlem, der leder Oppositionen mod Regjeringen, som værende Oppositionens politiske Tjenere. Jeg for mit Vedkommende anser det ligesaa lidt smagfuldt at betegne os, der følge Regjeringen, som Regjeringskandidater, som om man vilde betegne dem, der sætte paa deres Sane først og fremmest at vippe Regjeringen, som Kandidater til en eventuel ny Regjering. Jeg tror, det er bedre, at vi undgaa at bruge alle den Slags Udtryk ligeoverfor hinanden. Jeg maa i det Mindste for mit Vedkommende bestemt reservere, at, naar jeg udtaler mig mod det ærede Flertal naar jeg udtaler mig i Retninger, der støtte den nuværende Regjeringens forskjellige Forslag, er jeg ikke dens politiske Tjener, saa er jeg ikke Regjeringskandidat, men saa gjør jeg ligesom alle andre ærede Medlemmer, jeg følger min Overbevisning, om hvad jeg finder tjenligt for Landet.